

[Maigaard.]

spørgsmålene, så de bliver i stand til at bedømme rækkevidden af de sager, vi behandler.

Jeg kan heller ikke undlade at sige, at det har været fremført, at markedsudvalget ikke var sammensat som folketinget politisk. Det tror jeg ikke er problemet, jeg tror, problemet er, at dette ting i forhold til fællesmarkedet ikke er sammensat, som befolkningen er. I dag er det os modstandere, der repræsenterer flertallet af vælgerne, og det stiller det jo ligesom lidt anderledes end den fremstilling, vi f. eks. fik af hr. Melchior.

Må jeg så sige, at før folkeafstemningen den 2. oktober 1972 afgav EF-tilhængerne en række løfter, og det var på disse løfter, de vandt folkeafstemningen. Blandt løfterne var, at EF fortrinsvis var økonomisk, i alt fald ikke politisk. Det var dernæst en afstandtagen fra overnationale organers indflydelse på praktisk arbejde; den stærke fremhævelse af vetoretten blev et symbol på dette standpunkt.

Det er løfterne fra før 2. oktober, som udenrigsministeren bevidst eller ubevidst har omgået. Han har ved at tilslutte sig Ministerrådets budgetudkast for 1975 styrket EFs overnationale elementer, først og fremmest Europa-Parlamentet, men også Kommissionen, og han har dermed tilsvarende svækket danske myndigheders indflydelse; vetoretten er yderligere blevet begrænset herved.

Dette er så meget mere graverende, som udenrigsministeren udtrykkelig frabad sig et mandat før det — skulle det vise sig — alt-afgørende budgetmøde i Ministerrådet den 23. september d. å.

Udenrigsministeren har dernæst opprioriteret EF politisk ved at forfare sådan, at det praktiske resultat er blevet, at EF i dag er placeret i FN med dansk støtte, men imod et folketingsflertals udtrykkelige vilje. En linje, der styrker det overnationale element i EF og opprioriterer organisationen politisk, kan ikke finde flertal hverken i denne sal eller i det danske folk. Den søges derfor ført igennem i det stille, og derfor bliver procedurespørgsmålene de afgørende stridsspørgsmål i denne debat.

Lad os så først se på det første og efter min mening det væsentligste klagepunkt: spørgsmålet om EFs budget for 1975, det,

der er kaldt en småsag på et par og fyre milliarder kroner. Det væsentligste spørgsmål er som nævnt efter min mening 1975-budgettet. Ved uden mandat at tilslutte sig Ministerrådsvedtagelsen den 23. september har udenrigsministeren begrænset danske myndigheders, herunder folketingets, indflydelse på 1975-budgettet. Danske myndigheder, det være sig folketinget eller regeringen, kan på nuværende stadi kun behandle Europa-Parlamentets ændringsforslag og forslag til ændringer. Budgettet i sin helhed kan ikke længere behandles af danske myndigheder.

Udenrigsministerens fremstilling af dette spørgsmål på redegørelsens side 8 er følgelig fejlagtig og vildledende for sagens forståelse. Udenrigsministeren er jo i den prækere situation, at han kan risikere, at Europa-Parlamentet i denne eller næste måned vedtager budgetforslaget fra den 23. september. Det har Europa-Parlamentet ret til. Så kommer det aldrig tilbage til Ministerrådet, så kommer det aldrig tilbage til folketinget, så er det færdigbehandlet, og det er gældende budget for 1975.

Udenrigsministeren har uden mandat tiltrådt 1975-budgetforslagets skillelinje mellem det, man kalder obligatoriske udgifter og ikke-obligatoriske udgifter. Det betyder at det overnationale Europa-Parlament har det sidste ord, når afgørelse skal træffes omkring 6,1 mia kr. Det er disse 6,1 mia kr., hr. Melchior og hr. Stetter kalder en lille sag. Danske myndigheder kan deltage i udformningen af ændringsforslag til disse 6,1 mia kr., men danske myndigheder har på det nuværende stadi ingen indflydelse på beslutningerne omkring dette forløb; det afgøres af det overnationale Europa-Parlament.

Udenrigsministeren har tiltrådt, at de ikke-obligatoriske udgifter udgør 15 pct. af 1975-budgettet, men folketingets markedsudvalg er den 29. januar i år af udenrigsministeren blevet bibragt den opfattelse, at de ikke-obligatoriske udgifter udgjorde 5 pct. af budgettet — siden er 3 pct. nævnt. Det er den liste over ikke-obligatoriske udgifter, der kaldes Harmel-listen.

Hvis det havde været rigtigt, hvis det havde holdt, at de ikke-obligatoriske udgifter var et sted mellem 3 og 5 pct. af EFs budget, var det ikke over 6,1 mia kr., det overnationale Europa-Parlament havde det